

Елена Павлова

Раят на рокендрола

Предговор

Има един разказ от Стивън Кинг – „Дяволският оркестър“. Той е един от четирите ми най-любими от този автор. Впечатли ме дълбоко когато го прочетох за първи път – и все още продължава да ме впечатлява след вече доста години и препрочитания. Има и един мой роман – „Лавина“ – в който Доминик Бърч има кратко участие и се самоубива. Винаги съм си знаела, че Дом е попаднал в Рокендрол Рай. Тъй че един ден реших да проверя какво се е случило там с него... и ето ви на тази история.

Част първа

Беше си теглил куршума и усещаше кисел вкус в устата си.

Много добре си го спомняше:

Беше изслушал още веднъж онази тъжна касетка, обърна я за трети път и печалните сонати на Бетовен се носеха като освежаващ бриз през стаята – на почти осезаеми, ароматни вълни – докато разопаковаше другите подаръци...

Спря касетката, обади се на Редж Ролинг и си полафиха няколко минути, но думите му засядаха на устата, чувстваше се толкова изпразнен, толкова самотен и излъган, и... След това Редж затвори, той разопакова без желание още два-три подаръка (Господи, колко му беше писнало от боядисани кичури коси, гравирани верижки и всичките други боклуци дето почитателите му ги пращаха), а пианото свиреше ли свиреше и Бетовен го полюляваше в печалните си обятия... Накрая реши, че просто няма смисъл да го отлага повече. Тъй че обърна касетката, взе четиридесет и четири калибровия (Джони и Франки се любеха лудо... тя вдигна своя 44 и...), опря го в слепоочието си и дръпна спусъка.

Определено си го спомняше много добре и това беше последното нещо, което си спомняше въобще.

Беше си теглил куршума. Точно в момента не беше сигурен ЗАЩО го е направил (освен, че наистина се беше чувствал много празен, много нещастен и много страдален), но беше убеден, че го е сторил.

И чувстваше кисел вкус в устата си.

Освен това чуваше някакво, хмм, буботене. И тръскане. И седеше върху...

Стреснато отвори очи.

Седеше на предната седалка на някъв автобус – точно до вратата, отдысно, до прозореца. Двигателят на автобуса астматично се давеше и вехтата браква спазматично подскачаше, докато... Ами, докато катереха някакъв хълм.

Съмваше се и небето право пред тях беше окъпано в розово. Пътят беше доста неравен, нямаше дори асфалт – беше насипан само с чакъл. Освен това радиото на автобуса беше пуснато и от тонколонките хрипкаво и със смущения се разнасяше гласът на незабравимия Фреди Меркюри (доста младичък тогава), който се заливаше в трелите на „Бохемска рапсодия“.

Доминик се размърда на седалката.

Точно преди гребена на хълма – всичко се виждаше пред предното стъкло – пътят рязко се разширяваше и оттам нататък беше асфалтиран, та дори и с ярки разделителни линии. И имаше знак, край който бусът едва-едва пропъктя.

ДОБРЕ ДОШЛИ В РОКЕНДРОЛ РАЙ, ОРЕГОН

Возилото най-сетне изкатери последните метри и решително се пуска надолу – значително по-бодро и по-тихо.

– Вяааатърът още дууха... – продължаваше да циври Фреди.

Доминик зяпна.

Градчето беше прекрасно, сгущено като скъпоценна брошка сред гористите хълмове. Беше... съвършено. В единия край се издигаше църква, в другия – също. Училището беше грамадно, правоъгълно и керемиденочервено. На запад стърчеше бяла часовникова кула – най-вероятно кметство. Скупчените къщурки с малки зелени ливадки... Пасторално градче – с налудничавото име Рокендрол Рай.

Ръъммммжжж! – протестира двигателят, когато шофьорът превключи на по-висока предавка и вехтото возило се втурна надолу и напред като че ли и то беше подушило, че се прибира вкъщи и бързаше да си легне в гаража.

Доминик почувства как вътрешностите му се смръзват, докато хвърчаха по гладкия асфалт към Рокенрол Рай.

Никога не беше идвал в Орегон. Пък и да беше по време на някое турне, прекалено ясно си спомняше Бетовен и подаръците, и рождения си ден – това беше снощи, за Бога! – за да може да повярва, че ей-тъй на, от нищото, ще си тегли куршума и ще се озове...

Мощна тръпка го разтърси целия. ТОВА ли беше отвъдното? Обърна се и сега вече това, което видя отзад, никак не го изненада. Автобусът беше голям – от онези, транс-континенталните лайнери с тоалетна, стюардеса и видео. Имаше даже и бар. Обаче беше съвършено празен.

Рокендрол РАЙ. Орегон – ха-ха!

Надигна се, но в този момент автобусът рязко навлезе в последния завои преди града и го събори на седалката. Болката от ударения в стената лакет беше съвсем убедителна.

Понесоха се заплашително бързо между скупчените къщи, прехвърчаха през нещо, което очевидно беше главната улица с централния площад на нея (на Дом му се мярнаха табелки като „Би Боп Бюти Фризьорски услуги“, „Рок и Буги ресторант“ и билиардна зала „Рок, рок и още рок“), след което свиха в някаква пряка и двигателят най-сетне млъкна,

а автобусът се намърда под козирката на новичка и съвсем модерна автогара от месинг и стъкло. Вратата се отвори.

Доминик потършува наоколо и се убеди, че има само един багаж – доброто старо лилаво брезентово сакче, с което навремето си носеше екипа за фитнес. Взе сака и слезе. Пътем хвърли едно око на шофьорската кабина. Никак не се изненада да види, че е празна.

Автогарата също беше празна. Впрочем, не – в онова, което трябваше да представлява кръстоска между бар и сладкарничка, имаше продавачка. И един-единствен клиент, който сигурно беше и посрещач, защото се надигна, когато видя, че някой слиза от автобуса.

Доминик с огромно усилие се накара да измине няколко крачки до вратата на сладкарничката, да я отвори и да поеме протегнатата към него ръка. Че и да я разтърси сърдечно.

– ‘Драсти, как си? – рече глупаво на посрещача.

– Радвам се да те видя, сладкиш, крайно време беше! – ухили му се изпод рошавата си и доста поотраснала руса брада Кърт Кобейн.

И тъй Доминик Бърч, водещ вокал на „Лавина“ (бивш водещ вокал би било по-точно) пристигна и се настани в Рокендрол Рай за постоянно.

По-голямата част от първия ден му се губеше. Помнеше доста добре как Кърт го помъкна към спретнатите и авангардни къщи в карето зад автогарата, напъха го в една от тях (на вратата висеше табелка „Вила Брезов вир“), накара го да си вземе душ и го изведе. Да му покажел градчето. Дом беше прекалено объркан да му се съпротивлява, а след това стана прекалено пиян за същото, защото първата работа на Кърт беше да го натика в някакъв бар („Рол оувър, Бетовен!“) и да го черпи две-три-четири големи за да дойдел на себе си. Тъй че по-голямата част от деня наистина му се губеше. Много смътно си спомняше някакъв репортер от „Рок рай дейли нюз“ да му взима интервю, да го представят на Елвис кмета, след това Джанис Джоплин да му сервира още две-три-четири големи в „Рок и буги“... както и поредица лица от които щеше да настръхне, ако вече не беше пиян и настръхнал: всичките му любими и омразни мъртви рокаджии, куп други за които не беше чувал... Спомняше си също (но много смътно) последните три-четири-пет големи. Пак бяха в „Рол Оувър Бетовен!“, Фреди (също жестоко пиян) го потупваше по рамото и го подканваше да изпеят нещо, а на пианото беше....

хм, беше ли всъщност Луис Армстронг или беше Франк Синатра? Черен ли беше пианистът или бял? Във всеки случай последният му шо-годе ясен спомен беше как се е изправил на подиума и нежно пее „Хелюу, Доли!“, а Джон Ленън му ръкопляска. В глупашките му кръгли очилца се отразяваше един от проекторите.

Събуди се със страхотно главоболие. Слънцето му блестеше в очите и явно се канеше да му опържи мозъка.

В аптеката в банята, естествено, нямаше аспирина. Нито пък бръснач или крем за бръснене. Дом се хвана за главата и се помъкна към кухнята, но не откри нищо за ядене, нито бира в хладилника, нито пък грам кафе. ТОВА беше пропуснал да снабди предишния ден – и нищо чудно.

Според часовника му беше десет и той сметна, че сигурно е около толкова. Пусна душа, постоя известно време под ледената струя и когато реши, че шо-годе е във форма, навлече джинсите си и излезе от къщата.

Наоколо не се виждаше жива душа. Дом реши, че и всичките му съседи (които и да бяха, подозираше, че Кърт и Фреди са сред тях), си отпиват след гуляя. Претърси джобовете си – имаше близо седемстотин долара, които изобщо не помнеше да е слагал там. Три хрущящи нови стотачки, три оръфани и куп дребни банкноти. Дали вчера стотачките не са били седем – или осем? Помъкна се безцелно и не след дълго стигна до главната улица.

„Рок и Буги“ беше още затворен. За това пък вратата на дрогерията „Сий ю лейтър“ зееше и той се набута вътре.

Някакво унило чернокосо момиче вехнеше зад щанда. Доминик се напъна да си спомни коя може да е тя и не успя.

– Хм? – каза учтиво.

– Да, моля? – момичето вдигна глава и се втренчи в него с помътнели очи. Беше жестоко дрогирана, реши той.

– Ами, – изръси Доминик, – да имаш аспирина? Или каквото и да е за главоболие?

– Бира в хладилника? – предложи тя. – Май е по-добро!

– Не е ли малко рано за разпивка?

– В Рая на Рокендрола никога не е рано! – тя тръсна глава. – Аз съм Сали Кучъм! А ти? Не съм те виждала наоколо?

– Доминик Бърч. Само ЕДНА бира ли предлагаш?

– Може и цигара! – тя сви рамене. – Не си хванат, нали? Не си спомням скоро да са хващали някого, ама то и спомените ми... – пак сви

рамене. – Не знам!

– Бях вокал на „Лавина“!

– Не съм я чувала групата... е, добре дошъл в Рая! – тя се засмя дрезгаво. – Ела, хладилникът е отзад! Нямам нищо по-тежко, но Ричи обеща да мине следобед...

– Ричи?

– Ричи Валенс! – поясни тя. – Той ги разнася тези работи – кокаин, хероин, тем подобни...

– Ричи Валенс? – Дом се опули.

– Тъй де, тъй де. Ако си падаш по тези динозаври, тука са и Бъди Холи, и Литъл Ричард, и който там още се сетиш от ония времена! – тя сви рамене. – Аз чакам да ми падне Пол Макартни. Или в краен случай оня от „Стоунс“... с устните...

– Мик Джагър?

– Точно така! – тя кимна. – Направо ми се иска да ги скепцам и да ги питам за какъв дявол са правили музика!

Доминик безмълвно вдигна вежди.

Задната стая на аптеката беше уютна, с хладилник, диван и барче. Сали измъкна опаковка бира от хладилника.

– Сядай! – каза. – И добре дошъл в Ада на Рока!

– И на мен не ми прилича на Рай! – съгласи се Дом.

– О, ти още нищо не си видял! – тя се изкиска. – По-лошо е от ад!

– Откога си тук?

– Не знам! – ново свиване на рамене. – Ако ще ти отговори на въпроса, хванаха ме през осемдесет и девета. Пътувахме с две приятелчетата... Рони още работи в бензиностанцията. Дик го претрепаха. Ама сам си беше виновен, щото неща да се откаже да бяга, нали разбираш... пък Елвис е голямо копеле. И оня, шерифа, Отис! Гръмнаха го като патица на третия път.

Доминик кимна, макар че нищо не му беше ясно. Отпи от бирата си – студена и режеща. Към средата на кутийката главоболието му утихна като по магия.

Сали запали цигара и сладкият мирис на марихуана изпълни стаята. Той посегна, взе ѝ фасата и яко си дръпна. Определено имаше нужда от прочистване на мозъка и, макар че бирата веднага го хвана – не му се случваше често – тя не му беше достатъчна.

– Хванали са те? – попита накрая. Плуваше блажено на вълните на винаги добрата комбинация от бира и трева.

– Ами да, пътувахме, нали ти казах! – тя тръсна глава. – Дики реши

да слезем от магистралата, забутахме се по някакви черни пътища и хоп, ето ни на, в Рокендрол Рай...

– Искаш да кажеш, че не си някоя рокаджийка?

– Господи, не! – тя пак тръсна глава. – Нищо ли не са ти обяснили?

И как въобще дойде тук?

– Теглих си куршума? – той не звучеше особено убедено. – Или имам празнини в паметта?

– Гръмнал си се, това е. И понеже си рок-звезда, сигурно си бил, ето те тук. Всичките, дето имат да плащат грехове, са наоколо!

– А онези, които нямат грехове?

– Ня-ама рокаджия без грехове! – тя се засмя покровителствено. – Всичките до един сте гнусни копелета и това си е!

– А ти?

– От време на време тук идват и нормални бунаци. По нормалните пътища. От нормалния Орегон! Като мен или като Сю Брандън и онези, как им беше името, о, Боже... – тя разтри слепоочията си. – Както и да е. Караш си и кацваш в градчето. И след това не те пускат да си идеш... Тези гадини тук искат да имат публика, нали? Изнасят си концерти и искат някой да ги слуша!

Доминик потрепера леко.

– И ти си от същите! – тя запали нова цигара. – Не искам да те обидя, драги, но няма начин да си различен!

И тъй Доминик Бърч още през втория си ден в Рокендрол Рай се запозна тъкмо с когото не трябваше... и се влюби. Май.

На обед Дом отскочи до „Рок и буги“. Сандвичите им бяха хубави. Джанис също. Там, навесен над четвъртата за деня бира го откри Елвис Пресли. Беше зализан, с бяло кожено яке с пайети и огромни черни очила.

– ‘Дно двойно, сладурче – нареди Елвис и се намести до Доминик. – Как си? Харесва ли ти наоколо?

– Имам ли избор? – Дом вдигна глава. – Да си бях останал в автосервиза, сигурно щях да ида в Авто Рай, Омаха.

– Не знам дали е в Омаха – Елвис се засмя и вдигна очилата на челото си. Намазаният му с брилянтин перчем потръпна като жив крайник. – Значи си бил монтьор?

– Преди да пробия.

– Нещо против да се хванеш на бензиностанцията в такъв случай?
Доминик пресуши бирата си преди да попита:
– Имам ли избор?
– Не голям. Има едно свободно място за касиер в банката, още едно в зеленчуковата...

– Предпочитам сервиза – Дом се засмя. – Още едно, сладкишче!
– Ще ти откъсна топките! – Изръмжа Джанис. – Стига ми Кърт с неговите сладкишчета.

– Добре де, добре. Сладурана да е тогава.

– Става.

– Кога започваш? – Върна се на темата Елвис.

– Утре?

– Мм, добре.

– Довечера има купон у Фреди – допълни Джанис. – Ще дойдеш, нали, сладкиш?

Дом гаврътна бирата без особено желание и се надигна. Чувстваше пръстите си мазни, сякаш вече се беше изцапал с грес.

Напусна „Рок и буги“ и тръгна да се скита из градчето. За миг се поколеба дали да не се отбие в „Би боп бюти“, но през витрината зърна стъкления поглед на смътно познат певец и се отдалечи.

Неусетно краката му го отведоха до „Сий ю лейтър“. Сали му махна и това реши въпроса.

– Настаниха ме на бензиностанцията – каза ѝ от вратата. – А довчера имало купон.

– Има. – Съгласи се тя. – И значи ще работиш с Рони.

– Искаш ли да дойдеш с мен у Фреди?

– Защо не? – Тя сви рамене. – Само че трябва да намериш Ричи и да му кажеш да ти хвърли нещо твърдо. Иначе няма да ги понеса.

– Че кой те кара да понасяш тях? Нали ще си с мен?

– Защо си тук, Доминик?

– Защото пея добре – Той отметна глава и се разсмя. – И защото едно момиче свирише на пиано.

– На пиано ли е свирила? – Сали също се разсмя. – Сигурно не е била добра.

– Напротив. Страхотна беше. И се казваше Кармен.

– Така ли?

– Подари ми своя касетка за рождения ми ден.

Сали изглежда очакваше някакво по-подробно обяснение, но Дом влезе в задната стаичка, измъкна бутилка водка от хладилника и я

надигна. Пиеше жадно и адамовата му ябълка подскачаше. Първите няколко глътки изгориха гърлото му, но бързо престана да усеща острия вкус – просто ледена течност, която се хлъзгаше към вътрешностите му.

Сали го гледаше от вратата. Той откъсна бутилката – полупразна – от устните си, тръсна дългата си коса и дрезгаво запя:

– Джони и Франки се любеха лудо, но свада вдигнаха такава, че той ѝ рече „Заминавам! Не ще се върна, квото ще да става!“...

– Я дай и аз да си дръпна едно! – Сали му взе бутилката и си смукна. – Как ме искаш довечера, каубой?

– Хубава – Доминик се размя. – Тогава Франки се заплака...

И тъй Доминик Бърч заживя като всички в Рокендрол Рай, Орегон: Между бутилката, смазката, бутилката, бутилката, бутилката, кревата, бутилката. И в промеждутъците нещо твърдо.

Държеше си една бутилка за спешни случаи, в шкафчето до аптечката. Сменяше я много редовно – горе-долу веднъж на два дни. Скоро щеше да му се наложи пак да я смени и мислено си напомни да не забрави.

Отвинти капачката, избърска смазката от гърлото с по-чистото крайче на един парцал и жадно отпи. С малко търпение и усърдие, светът щеше да добие приятна размазаност и празното хале да му се стори по-готинко. Дръпна си още веднъж. Изкиска се. Прибра с омазнените си пръсти висналите по челото си кичури, отметна глава и запя дрезгаво:

– Косите ти са бляскав водопад...

Стори му се, че трудно взима височините. Спомни си смътно, че някой му беше разправял (навремето... преди да тръгне – не на запад, а към Орегон) как Тото Котуньо за малко да си развали гласа от поркане, но се усетил навреме. Трябваше да вземе да го пита, когато жабаринът наминеше в Рая някой ден. Макар че сигурно има и Рокендрол Рай, Сицилия – или Корсика.

– Майната му на гласа! – Изсумтя и пак се изкиска. Тук не можеше да разчита на нищо. Нямаше да има кой да го открие и да му издаде песните – нови или стари – но за това пък водката беше много и евтина. Пък и парите с лопата да ги ринеш.

– Коошите ти шаа... – Поде отново, завалвайки нарочно думите.

В този момент в сервиза влезе Рони.

– Насвяткал ли си се, Дом? – Попита още от вратата.

– А, не. Трезв съм като... като... – Доминик поклати глава. – Абе, не съм. Не много.

– Можеш ли бързо да хвърлиш едно око?

– Помпата ли заяде?

– Не, имаш клиент.

Доминик с нежелание пхна бутилката в шкафчето и се изправи.

На бензиностанцията беше паркирал прашен кадилак. Ударен отпред. Изпод капака на леки облачета струеше пара. Застаряващ плейбой с бирено коремче забързано взе да обяснява, как го били блъснали. Нагло. А от километри не можел да намери сервиз и... Още като зърна русото парче на предната седалка, Дом веднага престрои историята – как онзи е блъснал (нагло), докато мацето е работило в гащите му.

– Можеш ли да го оправиш? – Попита Рони.

– Кого? Мацето да не е момченце? – Изуми се Дом, докато вдигаше капака на кадилака. – Май мога. За няколко месеца...

– Сигурно в града има приличен хотел? – Попита застаряващият плейбой. – И бюро на „Херц“?

В долината под тях се беше разстлал Рокендрол Рай с все двете си църквици, червеното тухлено училище и цялата си пасторална красота.

– По-добре вземете моята кола и обръщайте! – Предложи Рони унило. – На около шейсет мили от тук има чудесен мотел, а пък аз... тоест, Дом... Като свършим работата, ще ви докараме кади-то.

– Да бе, да. Ще си го видя отново когато си видя оная работа! – Клиентът се плясна по набъбналия корем. – Има ли хотел или не?

– Сигурен съм, че ще...

Мадамата избра точно този момент да отвори вратата си и да се появи на сцената. Беше адско парче от пръстите на краката до последното кичурче коса.

– Хе-енри... – Проточи с медено гласче. – То-ова ли е ма-айсторът? Каакво очарователно граадче!

– Наистина препоръчвам да вземете колата ми и да... – Пробва пак Рони. За свое изумление Дом усети, как нечии железни пръсти стягат сърцето му и в гърдите му се надига гняв. С мъка се въздържа да не посегне да удари хлапето. Някакво зло животинче сякаш ухапа мозъка му; в очите си усещаше тежест, сякаш отвътре в черепа животинчето напирва да излезе навън.

– Хаайде да идеем да разглеедаме докаато оправят колаата! – Мацето хвана „Хенри“ за ръката. – Тук смърди!

Тя стоеше от подветрената му страна и Дом смътно съобрази, че не

си спомня скоро да е взимал душ... Скоро? От седмица или две? Сали обикновено беше така надрусана, че би легнала и с пръч, но... Животинчето в главата му настоятелно дръпна конците. Имаше лошото усещане (по-късно видя че е прав!), че поне в едното му око се е пукнал кръвоносен съд. Сърцето му направи лупинг.

– Обичаш ли рокендрол? – Попита бившата звезда Бърч и настоящ автомобилтьор.

– Обоожавам! – Мацето се разплу видимо. – Направо си уумирам за поо-стаарите певци...

– Тогава вървете направо по главната улица и ще стигнете до „Рок и буги“! – Препоръча им Доминик. – Питайте за Джанис.

– Суупер! – Тя хвана Хенри под ръка и го помъкна по шосето. Токчетата ѝ потракваха съблазнително.

– Можех да ги измъкна! – Въздъхна Рони.

– Да ги измъкваш? Че те са родени за тук! – Доминик се засмя пиянски. В главата му животинчето продължаваше да гризе мозъка, но гневът му сякаш полека стихваше заедно с потракването на токчетата на мацето. – Да не мислиш, че предните постове не са ги забелязали? Дъртият Франки си отваря очите на четири. Сигурно Елвис вече хвърчи на сам. Нямах да ги измъкнеш, само щеше да загубиш още някой пръст. Ела да глътнем по едно, преди да се хвана с таратайката. Ония и без друго не заслужаваха пръста да си мръднеш за тях.

Рони погледна към чуканчетата на мястото на два от пръстите на лявата си ръка и въздъхна отново преди да го последва към тайния му запас.

– Родени за тук! – Повтори.

– Ами да. До края на седмицата ще е легнала с всички по-известни, другата – с по-неизвестните, а на третата седмица ще оправа и певиците. Повярвай ми, достатъчно време съм похабил с такива като нея в кревата! На, пийни си!

Рони охотно опъна от бутилката. Избърса се с опакото на дланта си и промърмори:

– И все пак можех да ги измъкна!

– Виж кво, – Дом му взе водката и я довърши на един дъх – не си ли се замислял защо някои хора идват тук? – вместо сърцебиене и налягане в очите, сега имаше адско главоболие. Дано спиртът спиртосаше проклетото „животинче“!

Приятелчето на Сали бръкна дълбоко в джобовете на омърления си бензинджийски гащеризон с емблема на „Газ-енд-рол“:

– И ако съм?

– Ами, не си ли забелязал, че тук им е мястото? И не си ли се питал колко души годишно се губят из просторите на Орегон? И колко от тях попадат тук?

– Що не идеш да се гръмнеш? – Рони се намръщи мъчително.

– Вече съм се гръмнал, за това и съм в Рокендрол Ад. – Дом му смигна. – Не ми казвай, че и вие тримцата не сте си го търсили. Три без-полезни хлапета, надули „Бийч бойс“ до дупка, карат си по пътя и си мечтаят да го напъхат я на Шаная Туейн, я на...

– На кого?

– Карай. Нека е Мадона. Ама градчето направо ви е сграбчило в сърцата и ви е издърпало право до тук. Където ви е мястото.

– Да бе, сигурно. – Рони поклати глава. – А ти, пиянде такава, да си се питал някога защо го ликвидираха Дики?

– А?

– Приятеля ми. Искахме да се махнем. Но той искаше по-силно. Аз се отказах когато ме пребиха яката. Не и той.

Доминик сви рамене:

– Никой не е казал, че като го напъхаш на Шаная, ще ти хареса. По-вероятно обратното...

Точно в този миг отвън изсвириха спирачки и Отис Рединг с огледални черни очила закова мощния си „Харли“ пред бензиностанцията.

Дом тъкмо вадеше другата си бутилка за спешни случаи, когато шерифът влезе, подрънквайки с ефектните си шпори.

– Драсти, Бърч – рече със заваления си акцент. – Къде са двете пилета от кадилака?

– При Джанис вече, предполагам – Доминик сви рамене. – Колата е за боклука. Но и без друго няма да им трябва повече.

– Сигурен ли си?

– Да бе, ще я разчешитя за части. Кърт Сладкиша има нужда от...

– Не за колата! – Изръмжа Отис. – За двамцата. Щото ако сте ги пуснали да драснат през хълмовете...

– Никога не съм те обичал как пееш – Доминик го посочи с кокалестия си показалец – обаче като шериф направо си те мразя. Като толкова нямате доверие на Рон, очистете го направо, не му кълцайте пръстите един по един. Още два и вече няма да става за бензиностанцията. Не си ли се сетил, че може да си обича ръчиците?

– Пиян си! – Изсумтя нафуканият му събеседник.

– Да, като талпа. Ама бог говори с устите на пианите. Та значи, или

направо стреляш по Рон, или си дигаш задника и се смъкваш в бара, а ако ония не са там или не са ги сгасили наоколо, тогава идваш тук и ми показваш тия цайси и зъбите си под тях. Ясно?

– Ама...

– Освен това – този път Дом се изправи заплашително (земята леко му се клатеше под краката) – аз не съм някоя забърсана от Орегон от-репка. И следващия път като решиш да ми приказваш глупости, може да не съм чак толкова пиян. Или пък да съм още по-святкан, да взема един раздвижен ключ и да проверя какво се случва на преродените певци като теб и мен като им размажат главата и ще ли им хареса. Сега се махай.

Отис мрачно посега към пистолета си, явно размисли, обърна се и излезе.

Дом извади бутилката от шкафчето, отви капачката и отпи.

– Как само го изгони! – Възкликна Рони.

– Какво искаш, да стоя и да му мигам? Позволяват си какво ли не, само защото са били известни навремето.

– Ти също.

– Да, ама аз не си виря носа, а ти щадя пръстите. Не ми беше лесно, щото щях да пукна до оня кадилак, докато ти им разправяше да вземат твоята кола, но всички сме в кюпа. И понеже предусещам, че ще питаш, веднага ще ти отговоря – колата е за автоморгата. Ама нямаме такава. Значи ще се помъчим да я оправим.

Рон се засмя и му взе бутилката.

Следобеда двамата прибраха кадилака в празния гараж зад бензи-ностанцията. Вечерта бяха на купон.

Сънуваше – и знаеше, че сънува. Онзи концерт, онзи рожден ден... Кармен.

Отново беше в гримьорната. Седеше пред огледалото и съзерцаваше умореното си, мокро от пот лице. Беше изтощен до смърт – и същевременно екзалтиран от мисълта, че най-сетне ще види една Кармен. Да, знаеше, че тя няма да бъде жената, за която мечтаеше, но все пак... Кармен. А тя се бавеше! Дом раздражено изръмжа:

– И, Редж, намери ми бира, за бога!

В този миг на вратата се почука.

– Да? – Провикна се той нетърпеливо.

Кармен влезе в стаята.

Той се надигна да я посрещне и застина напред крачката. Не беше очаквал своята Кармен, но това... това... това безцветно, не просто грозно, а някак никакво момиче...

– Аз... – заекна тя.

– Ти трябва да си даматата, на която пратих пропуските! – Той бързо се овладя, засмя се сякаш точно за нея бе копнял и ѝ подаде ръка – Приятно ми е!

Усещаше силната миризма на пот, която го обгръщаше – кисела и сладникава едновременно и видя, как коленете на малката буквално омекват. Дом Бърч, покорителят на всички женски сърца... Тя все пак успя да се вземе в ръце, за негово огромно облекчение.

– Радвам се да се запознаем! – Той широко ѝ се усмихна – Това твоят приятел ли е?

– Казва се Томас... Ние... Ами, свирим заедно в Академията... – смутолеви Кармен.

– Сядайте! – Махна към столовете – Полека, защото малко се разпадат, но... Добре дошли! Бира, предполагам, няма да искате... Хм, мога да ви черпя с портокалов сок например!

Томас кимна. Редж Ролинг стана да налее две чаши. Добрият Редж.

– Както разбирам, ти си ми запалена почитателка? – Дом се взря в лицето на Кармен.

Почувствала неудобство, тя сведе поглед. Замисли се за нещо свое. Той предположи, че тя си представя какво разочарование изпитва певецът, който е очаквал КАРМЕН, а получава някаква безцветна идиотка, която...

– Всъщност, не чак толкова отдавна! – сети се да отговори на въпроса Кармен и набързо разказа за Стейси и касетката.

– Музикална академия? – Доминик вдигна вежди – На какво свириш?

– Пиано!

– О! Винаги съм обожавал този инструмент... – Неясно защо, бе събудила любопитството му все пак. Продължи. – Струва ми се, че в клавишите има някаква специална магия... Слушай, защо не ми посвириш? Само секунда да си взема душ и да се преоблека, след това можем да се върнем в залата и...

Кармен кимна, но той предположи, че пръстите ѝ се вледеняват. Да свири пред Доминик Бърч? Тя погледна към Томас за подкрепа. Той обаче отпиваше от сока си с кисело изражение.

Доминик мина зад паравана в дъното на гримборната. Влезе в

банята, пусна душа и набързо се изкъпа. Преоблече се в чисти дрехи – глупаво или не, страхуваше се от тази странна Кармен. Страхуваше се от еротичния ефект, който ѝ оказваше ароматът на потта му, искаше да се дистанцира от нея чрез една най-обикновена риза!

Слязоха в залата – само тя и той. Томас изобщо отказа да се мръдне от мястото си.

– Приятелят ти май ревнува! – отбеляза Доминик.

– Той не ми е... – Кармен се поколеба как да формулира мисълта си – Не ми е интимен приятел. Щях да дойда на концерта с другите от фен-клуба, но... Предполагам, че аз щях да ревнувам, ако дам втория пропуск на някой, който жадува да види групата!

Той се разположи на пода до пианото и кимна:

– Е, хайде, плати си сега пропуска! – тонът му бе може би малко по-сериозен, отколкото се полагаше.

Кармен седна на столчето и внимателно вдигна капака. Пръстите ѝ май все още бяха студени. И явно не знаеше какво да свири.

После внезапно я осени вдъхновение и тя поде игривата мелодия на Ела и Луис „Не искам да танцувам“. Запя, опитвайки се да ги имитира и двамата:

– Когато танцуваш ти си очарователен и нежен... Аз не съм така добра като теб, ето защо не искам да танцувам – защо ли пък да го правя?

Трепна изненадано и за част от секундата дори спря да свири, когато Дом се включи с продраания си глас:

– Не искам да танцувам – как ли бих могъл... Няма да танцувам, благодаря много, знам, че музиката води към флирт...

Двамата едновременно се засмяха.

– Знаеш ли, учудва ме, че си чувала такива стари песни! – той се изправи – Освен това – не ти правя комплимент, забележи – си много добра. И като музикант, и като певица. Ако някога реша да си правя нова група, ще те поканя!

– Благодаря! – Кармен също се надигна – Знаеш ли, искрено съжалявам, че не оправдах очакванията ти!

– Защо?

– Ами, не съм твоята Кармен с коси като водопад и така нататък...

– Има ли значение? – Дом изненадано я погледна; беше успял да забрави натрапващата се в очите му нейна безцветност, музиката ѝ преобразяваше дори нея самата – Вярно, не си Клаудия Шифър, – той се изкиска, – но винаги съм се чувствал неудобно в присъствието на

прекалено красиви жени! Освен това, ако никои не ти го е казал, значи ще съм първият – много си хубава, когато свириш! Честит рожден ден, кара миа!

И се събуди. По бузите му засъхваха сълзи. Главата смъртно го цепенеше – както всяка сутрин. Всъщност, даже малко повече. Зашари сяпало по нощното шкафче, но не напипа бутилка. Обикновено, колкото и пиян да беше, не забравяше да си приготви средството против махмурлук. Погледна с едно око. Светлината беше болезнено ярка. Непоносима. Но поне различи, че бутилка наистина няма.

Обърна се със стон на другата си страна и протегна ръка, но напипа студен, леко влажен от пот чаршаф. Сали я нямаше.

Тя обикновено ставаше рано, за да е навреме в дрогерията. Но днес, ако не го лъжеше паметта, беше почивният ѝ ден и...

Нещо го смущаваше. Не само липсващата бутилка. Стисна зъби, надигна се, изчака стаята да спре да се върти и тръгна към банята.

Не беше съвсем подготвен за това, което ще види – но не се учуди особено. Кръв имаше навсякъде, но тя още дишаше. Главоболието светкавично се завря в някое чекмедже в мозъка му.

Първо ѝ сложи турникети и на двете ръце. Тя вяло се опита да се бори, но или беше прекалено отслабнала, или просто не искаше да умира все пак.

– Спокойно, мила! – Дом бързо я целуна по устата. – Ще те измъкна от ада, обещавам ти. Кълна се.

Тя престана да му се съпротивлява и затвори очи.

След това той се обади в лекарския кабинет. Цялата стена беше изцапана с кръв там, където се беше подпирал, но сега не му беше времето да мисли за това. Линейката дойде и прибра Сали. Дом се натисна да тръгне с тях. Дребничката сестра Маккълнък го хвана на вратата, тикна под носа му заобления си нокът с пурпурен лак и обвинително заяви:

– Ти, Бърч, иди си вземи два аспирина, направи си голямо кафе и след това влез под душа. Намери си чисти дрехи и тогава можеш да тръгнеш към нас. Няма да пусна някой от вас, отрепки такива, в кабинета си, дори ако става дума за живота му!

– Но тя ще се оправи ли?

– Ще те чака – сестрата сбърчи нос. – Чу ли? Душ – и не забравяй сапуна!

Действаше малко на празен ход, когато ѝ се подчини. Глътна три аспирина докато кафе-машината бучеше. Изпи две чаши силно кафе без захар с три цигари. До тогава вече беше дошъл достатъчно на себе си, за

да изкопае от гардероба пухкава хавлия. И влезе под душа.

Изкъпа се. Мокрите кичури коса му стигаха до под кръста. Колко време беше прекарал тук, за бога? Шест месеца? Година? Изтри замъгленото огледало, извади от шкафчето бръснача и изстърга няколкодневната си четина. Черната смазка от порите по лицето му и пукнатинките по кожата на ръцете не искаше да се маха. Пак изтри кондензата и се вгледа в отражението си.

Беше отслабнал. Скулите му стърчаха, под очите висяха торбички, а носът и бузите му бяха прошарени от спукани капиляри. Изглеждаше като безнадеждно затънал алкохолик, мътните го взели! Прехапа устни.

Когато по някое време излезе от банята, кожата му така се беше разкиснала, че направо нищо не усещаше с пръстите си. Изшляпа до спалнята, сети се, че е забравил хавлията на вратата и сви рамене.

Първото, което го блъсна в носа беше тежка смрад – на вкиснала бира, спирт и мръсотия. Второто, което го блъсна в очите беше стаята, превърната на кочина. Не би могъл да си представи, че е живял тук – колко време точно? – а още по-малко, че и Сали е живяла с него.

Трябваше да рови навсякъде, докато открие единствената чиста дреха в къщата – много смачкан официален костюм. Копринен. Навлече го на голо, забърса една от стотачките от антрето и излезе.

Два часа по-късно, когато се яви най-сетне в кабинета, изглеждаше като нов човек. Смяташе, че се е погрижил за почти всичко. Напазарува и се преоблече – дънки и фанелка, които още ухаеха на фабрично чисто. Беше се обадил и да му пратят екип за почистване по домовете – не искаше и да се прибира в кочината си. Освен това се снабди с букет рози. Мина и през „Би боп“, но в крайна сметка реши да не се подстригва – само му филираха косата, та да заприлича на бял човек. Доминик Бърч от добрите времена на възхода. Когато позвъни на вратата на кабинета, наистина се чувстваше прероден.

Сестра Маккълнък му отвори и зяпна.

– Какво си направил със себе си, за бога?

– Огледах се – отвърна й най-сериозно Дом. – Сали добре ли е?

– В момента спи. Ела, влизай. Закърпихме я, преляхме й кръв... сега сънят е най-доброто лекарство за нея. Но ум не ми го побира защо въобще е решила да...

– И аз не знам. – Доминик махна с букета рози. – Едва ли свинарникът въщи я е предизвикал. Или пък дрогата. Мисля, че просто се е отчаяла... и се прокланам, че не съм бил на себе си да го забележа.

– Прощавай, че го казвам – сестрата го поведе през чакалнята и към

малкото болнично крило отзад – но ти не си бил на себе си откакто...

– Май откакто дойдох в Рая – той се засмя. – Права си, струва ми се. Ще си взема бележка.

– Съмнявам се. – Сестрата го погледна сурово. – Довечера пак ще си пиан, Бърч.

– А, не – той поклати глава. – С пиенето бяхме до тук. Развеждам се с бутилката.

– Много хора съм чувала да го казват – тя сви рамене. – Не всички бяха съсипани нормални хора. Имаше и певци.

– И какво стана с тях? И с едните, и с другите?

– Повечето от първия тип измряха – от цироза или леко внезапно. Другите са си още в града. Нали и без друго сте мъртви. Ето я твоята любима.

Сали – бяла като платно – лежеше на бялото болнично легло. Китките ѝ бяха бинтовани.

Доминик приседна на стола до нея, остави розите на шкафчето и се наведе да целуне полу-отворените устни.

– Скъпа моя – прошепна отново – ще те измъкна от ада, каквото ще да става!

Тя не се събуди.

До следобеда вече беше разбрал какво е имала предвид сестра Маккълнък. Копнееше за питие – поне за една глътчица! – и ръцете му бяха започнали да треперят. Когато откри, че нервно обикаля лъснатата кухня и претърсва шкафовете за някоя случайно забравена бутилка – беше наредил на чистачките да изхвърлят всичко, в което има спирт – се ядоса сам на себе си и отиде на бензиностанцията, макар денят да му беше почивен. Изръмжа нещо на Рони и се завря в задния гараж. При кадилака. Нахвърли му се с настървение и го разглоби до половината.

В осем Рони го откри с опрян на задната броня гръб. Скрил лице в дланите си, Доминик плачеше – за пръв път от години.

– Да идем в „Рол оувър“, а? – Безпомощно му предложи приятелят на Сали. – Може да забършем онази, русичката...

– Ти луд ли си? – Изрева Дом. – Само поркане и мацки ли са ти в главата? Особено сега!

– С нищо не можеш да ѝ помогнеш. Освен това сестра Маккълнък нали е казала, че ще се оправи...

– Знаеш ли, Рони, ти си пълен идиот! – Доминик се изправи, ритна пръснатите по пода ключове и излезе.

Дълго стоя под душа и си легна рано. Цял ден не беше близнал

нито капка. Спа зле.

На сутринта си обу хавлиени чорапи и новите маратонки и отиде да тича.

Седмица по-късно най-сетне му позволиха да прибере Сали вкъщи. Вече беше преодолял най-лошото. Все още му се пиеше зверски и предполагаше, че така и ще си остане, но поне се чувстваше добре. Ядеше като звяр, вече тичаше по пет километра всеки ден, работеше до припадък, беше загладил косъма и дори написа нова песен. Същата вечер заведе Сали да вечерят в „Рол оувър, Бетовен!“, пи само пепси и после ѝ изпя песента като сам си акомпанираше на пианото:

– Косите ти в Косите на Вероника от вятъра понесени тъмнеят...

Още по време на първия припев Джими Морисън се качи на подиума и присъедини божествения си глас към неговия. Може и да беше луд, както говореха, но пееше изумително. И питието в чашата му беше бистро-прозрачно, но не беше водка. Беше спрайт.

Част втора

Кадилакът напредваше бавно. Не всеки ден имаше време за него, пък и в повечето случаи успяваше да задели само половин-един час. Части се намираха трудно, защото не искаше да ги поръчва по редовния канал, освен когато си имаше извинение. Пък и да превърнеш един красив и луксозен, но иначе тежък и тромав автомобил в нещо като полуспортно чудо... Да очакваш от него да бие „Харли“... Дом действаше малко на автопилот, защото само щом си помислеше какво иска да прави с този кадилак, животинчето в главата му забиваше зъби в сочния мозък зад синусите му.

Междувременно животът си течеше. Сали се справи и се върна на работа. Беше още по-тиха и унила от обикновено. Сянка на самата себе си. Понякога идваше в сервиза, седнаше наблизко и наблюдаваше как Рони налива бензин от време на време и пие през останалото време – или пък как Дом с мрачна упоритост рови в червата на колите.

А веднъж се появи Джими. Докара своя очукан „Кадилак“ до входа на сервиза, слезе и махна на Дом:

– Слушай, красавце, я ела насам!

Без да бърза, Доминик се избърса в един парцал и се приближи.

– Бебчето нещо взе за закъсва – поясни Джими. – Не обичам да се делия от нея, но смятам да ти я поверя. Искам да я стегнеш от а до я. Става ли?

Дом сви рамене.

– Рони, имаш ли бира? – Полюбопитства рошавият им клиент. – Не, не тази пикня. От моята. Знаеш.

Рон поклати глава.

– А ще слезеш ли до супера да купиш?

Този път бензинджията сви рамене:

– Що не? Не вярвам да залипсам чак толкова...

– Бягай тогава.

Едва когато „Фордът“ на Рони изчезна по пътя, Джими свали безгрижното изражение от лицето си и попита:

– Това ли си намислил, което си мисля, че си?

– Не знам за какво говориш. – животинчето предупредително гризна някой нерв в мозъка на Дом.

– Много добре знаеш. Там отзад имаш един „Кадилак“ също като

моя и го човъркаш всяка свободна минутка.

– Добра осведомителна агенция имаш.

– Дано е по-добра от тези на някои. Виж – той вдигна капака на колата си. Двигателят, макар и поизцапан, изглеждаше идеално. – Мърка си като котка. Винаги съм я поддържал добре. Може да съм перко – демонстративно завъртя пръст на слепоочието си – но се грижа за колата си. И за себе си... горе-долу. Използвай я за претекст. Поръчай си всичко, което душа ти иска. Елвис никога не би се усъмнил в мен. Аз съм си получил своето.

– Ами! – Дом още се чудеше как да реагира на тази странна покана. Харесваше Джими. Съжаляваше, че не го е срещал приживе... но може би тогава той е бил друг. Спомняше си онзи филм с Вал Килмър...

– О, да. Две неща ще ти кажа. Едното е, че ние с теб хич не сме нормални хора, не само щото сме мъртви. Градът ни държи в хватката си – и иска да прилапа всеки един друг... и никога да не ни пусне. Ноктите му са от стомана без кадифени калъфки. Понякога градът дори говори с устите ни и мисли с главите ни. Другото е, че колкото по-далеч отиваш от този град, толкова по-малко те има. Навремето го изпитах на гърба си. От тогава съм най-верният фен на Рокендрол Рай. Едно време може да съм бил на друго мнение за умирването, обаче това местенце ми е много по вкуса.

– Това пък защо ми го казваш?

– Приказка да става. – Джими тръсна глава. – Виж и това. – Отвори багажника. – Не ме питай откъде я имам и няма да те лъжа. Но съм сигурен, че никой в града освен бившия ѝ собственик, мир на праха му, не е знаел и все още не знае за нея. Пазил съм я като патката си.

Там долу, стгушена в гънките на намастен брезент, почиваше най-прелестната двуцветна голямокалибрена пушка, която Доминик беше виждал. Имаше и кутия с муниции. Той протегна ръка и затвори багажника с такова внимание, сякаш вътре имаше атомна бомба.

– Поверявам ти я – добави Джими.

– Но...

– Виж сега, не искам да знам какво си замислил, нямам намерение да ти се бъркам или нещо такова. Просто я прибери при себе си, погрижи се за бебчето ми... и до там да си остане. Да ми е чиста съвестта. Все пак, играем покер с Елвис всеки петък. А, ей го Рони с бирите. Нали имаш половин час?

Доминик кимна.

– Да пийнем по едно и да попеем тогава.

– Не пия.

– Аз ще пия в такъв случай. За Доминик Бърч, адски смелото копеле. Съчинявал ли си нещо ново напоследък?

– Ами-и...

– Хайде, хайде. Излей си душата. Знаеш, че съм най-добрият писач на песни, нали?

Не можеше да му се отрече самочувствието, реши Дом. Но кимна.

Джими взе китарата си от задната седалка.

– Пий и пей! – Рече и се засмя. В смеха му определено имаше нещо налудничаво.

Сънуваше и сънищата му ставаха все по-тежки. Всяка божа нощ. Любеше се със Сали до изнемога, заспиваше с копнежа за сладката глътка изгарящ вътрешностите му алкохол... и сънуваше.

Все Кармен. Влюбена безпамятно в него. И по-лошо: сънуваше, че е Кармен, а самият той се връща като призрак да я тормози след смъртта си...

Някой я викаше. Кармен се опита да задържи съня си като изплъзващо се изпод пръстите ѝ одеало, но шепотът в ухото ѝ ставаше все по-настойчив и тя недоволно отвори очи.

Дом седеше на ръба на леглото ѝ. Фигурата му бе само мъничко по-светла от мрака в стаята и чертите на лицето му едва се различаваха... Освен това през гърдите му тя можеше да види вратата.

– Помислих, че няма да се събудиш! – той тихо се засмя – Здравей, кара миа!

Кармен отчаяно копнееше за прегръдката му, но не посмя да го докосне. Предполагаше, че ръката ѝ свободно ще премине през призрачната му фигура... и не ѝ се искаше да опитва. Просто отвърна, също така тихо:

– Здравей!

– Мога да остана съвсем за малко, две-три минути, не повече! – започна Дом без предисловия – Но окултистите откриха една добра възможност два пъти месечно да ти пращам писма. Исках да те предупредя за това... И да те видя! – той се наведе и тя вече можеше да различи усмивката му – Господи, само колко ми липсваше! Не мога без теб, кара миа...

– И ти ми липсваше! – тя приседна в леглото – Не ме питай как съм изкарала тази седмица, защото и аз не знам... Толкова боли, че ми се ще

да крещя през по-голямата част от времето! Кога ще можем да сме заедно отново?

Той вдигна глава и се обърна към прозореца. Мълча почти минута, преди неохотно да отговори:

– През около четири месеца мога да се материализирам за два пълни дни. След седем години – да изкараме заедно още едно такова лято. Това при условие, че ти пращам писма и се появявам в такъв вид възможно най-често, на всеки два месеца например.

– А ако...

– Без писма и посещения можем да си позволим второ „медено лято“ след пет години.

– Толкова безкрайно далеч... – тя не можа да се сдържи и изхлипа – Да се будя всяка сутрин и да знам, че ми остават още години...

– Има начин да бъдем заедно, знаеш! – гласът му прозвуча малко по-весело – „Бетула“ е прекрасна точно сега, в началото на есента... Дърветата приличат на огромни клади с огненочервените си листа. Поляните все още са зелени и по пасищата можеш да видиш стотици пъстри крави – като в пасторален пейзаж на наивист... Вчера започна бертбата на ябълки! Никога не си вкувала такива плодове, мога да се закълна! Ще направя всичко възможно да ти пратя една ябълка, но... Защо не дойдеш? Толкова е просто!

Кармен поклати глава.

– Обичам те! – Доминик неохотно се изправи – Не разбираш ли? Пет буквички – Л-Ю-Б-О-В! Не мога без теб – не разбираш ли и това? И за разлика от теб нямам избор... Ако бях в състояние да умра, да жертвам и имението, и всичко, което притежавам, нямаше да се колебая! Стига само да можех да се върна при теб!

– Разбирам те... – Кармен сведе поглед – Но мисля, че пак затъваме във все същия безплоден спор. Не ме е страх да умра... Обичам те твърде силно, за да се страхувам. Просто не съм готова. Сам казваш, че няма път назад... А ако сбъркам? Ако една сутрин се събудя в „Бетула“ и открия, че всичко което искам е пак да съм си къщи? Или ако си омръзнем един на друг?

Очертанията на тялото му бяха започнали да се размиват.

– Ще ти пратя писмо... И ще дойда пак да поговорим! – гласът му затихваше, звучеше почти като през стена от памук – Обичам те!

– И аз те обичам! – отвърна Кармен, но Дом вече бе изчезнал.

Събуди се, едва сдържайки писъка в гърлото си. Сънят вече започваше да се размива в съзнанието му – както всеки път. Но все пак го помнеше достатъчно ясно, за да се зачуди какви са тези глупости за „Бетула“ и окултистите... и защо толкова иска Кармен да умре. Глупаво... Какво всъщност извличаше съня от подсъзнанието му – и защо историята на Кармен, която се разплиташе всяка нощ пред него като безкрайна сапунена опера, му се струва толкова важна? И защо точно Кармен да въплащава сънищата му? Бе имал много по-хубави жени през живота си (тази всъщност дори не бе я имал)... Касетката със сонатите ли беше причината?

Надигна се на лакет. Сали още спеше. Изглеждаше красива, беззащитна и невинна с полу-разтворени като за целувки устни...

Дом тихо се изхлузи от леглото, навлече шортите и излезе по чорапи в коридора. Беше време за сутрешния крос.

Докато се насочваше към центъра, заслушан в глухото тупкане на маратонките си, си помисли, че Кармен е неговата пътеводна нишка напоследък. Борбата ѝ – дяволът я увещаваше, подкупваше я, оплиташе я в кошмарната си мрежа, но тя не се предаваше. Колко ли болка ѝ костваше да се държи с две ръце за живота, при условие, че смъртта лесно би могла да я събере с нейната любов? И когато любимият ѝ обещава всички звезди от небето в името на това тя да умре? Е, щом малката, безлична Кармен можеше да издържи, той също трябваше да се напругне.

Засмя се на глас и зави по главната улица.

Помисли си, дали не е възможно и за тази Кармен-от-сънищата той да е пътеводната нишка. Той се беше отдал на порока когато тя се отдаде на него-от-съня. Спокойно можеше да се каже, че и двамата са в плен на сладки призраци. Дали ако тогава Бърч, когото той сънуваше, я беше помолил да се самоубие заради него, тя щеше да се съгласи с готовност? Дом беше почти сигурен. Но той се беше преборил със себе си. И сега тя се бореше за живота си с упоритост и страст, равни на неговите. Дали и Кармен-от-сънищата сънуваше Рокендрол Рай?

Всъщност, реши, когато мина покрай последните къщи и пое нагоре по хълма, беше адски глупаво да си мисли подобни неща, при условие, че Кармен е само сън. Не може да не беше. Защото ако Доминик Бърч, бивш водещ вокал на „Лавина“ и настоящ автомонтъор на бензиностанцията, започнеше да се смята и за телепат, и то наред с твърде хлъзгавата действителност на сегашния си живот, това щеше да е сигурен признак, че е загазил. Че откача. Градчето си беше достатъчно

странно и без подобни усложнения. Да си умрял и в Рокендрол Рай и без друго...

Запъхтя се, докато изкачи стръмнината. Когато най-сетне излезе на билото, на очи му се набиха две неща. Първото беше табелата, край която навремето го прекара автобусът и на която (от другата страна) пишеше ДОБРЕ ДОШЛИ В РОКЕНДРОЛ РАЙ, ОРЕГОН. От тази страна със спретнати, леко наклонени букви някой беше изписал не ПРИЯТНО ПРЕКАРВАНЕ И НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ ДА СЕ ВЪРНЕТЕ или нещо от този род, а:

НАДЕЖДА ВСЯКА ОСТАВЕТЕ. НЕПРЕМЕННО ЩЕ УМРЕТЕ,
АКО НАПУСНЕТЕ РОКЕНДРОЛ РАЙ, ОРЕГОН.

Второто нещо беше паркирания напреки до табелата „Форд Импа-ла“ с източени като крилца спойлери, целият изрисуван с пламъци – колата на кмета. На предния капак беше седнал самият Елвис с вечната па-тица на главата си, синя фанелка, която разкриваше нашарените му с бе-лези от игла ръце и бежови джинси с петно от кал над левия глезен.

– Здравсти, Дом! – Рече с престорена ведрост.

Доминик спря, облегна ръце на бедрата си и се наведе като бегач, който току-що е изкарал десеткилометровата дистанция с мускулни крампи и в двата крака. За пръв път откакто бе дошъл тук се мъчеше да качи хълма и вече горчиво съжаляваше за тазсутрешния си избор. Някои май имаха обезпокоително добри осведомителни агенции.

– Здравсти, Дом! – Повтори спокойно Елвис. – Какво ще кажеш за нещо разхладително?

Дом вдигна глава, погледна с копнеж към бирата в ръката му и въздъхна:

– Знаеш, че не пия.

– Да бе, да. Като си в Рок-рая, та си решил да се правиш на ангелче! Хайде де, бирата няма да те ухапе! Или искаш нещо твърдо?

– Трябва да се връщам! – Изръси Доминик. – На работа съм после...

– По едно време не ти пукаше за работата.

– По едно време и на тебе не ти пукаше.

– И колко още смяташ, че ще изкараш на този режим, Бърчи? Ста-нал си много скучен напоследък...

– Просто се наслаждавам на живота! – Възрази Дом, обзет от вне-запно вдъхновение. – Не знам дали изобщо можеш да го разбереш, Мемфис, но... аз съм жив!

– Да бе, сигурно.

– Не, не това имах предвид. Гледай сега, теглих си куршума... – Вече можеше да се приближи към „Импалата“, коленете му бяха спрели да треперят и смъртният студ не сковаваше гърдите му. – Теглих си куршумчето, щото не виждах смисъл да я карам повече в този дух. Забравил бях кой съм и какво съм. И... изведнъж ето ме тук. За да открия себе си.

Приказваше пълни глупости, разбира се. Но сам се слушаше и чак сам си вярваше, че би могъл да вярва в това същото.

– Жив съм – продължи. – Имам хубаво момиче, имам дом, работа, простите човешки удоволствия... Живея! Гледам света с ококорени очи като новороден и ми се струва все по-хубав и по-сладък...

– Не те разбирам – съгласи се кметът. – Но може пък и да си прав за себе си. Просто се притеснявахме, всички ние... – Не звучеше никак убедено.

– Я дай е'на бира – пресече го Дом. – Уф! – Седна на капака с подскок, отвори ловко кутийката и гаврътна на един дъх съдържанието. Погледна съзаклятнически Елвис. – Нали няма да кажеш на Сали? Всъщност половината работа е заради нея. Обещах ѝ тогава в болницата, сега си... нали. Да не близвам и капка, да спра с дрогата, да се пречиства, такива глупости... Поне за малко.

– Ъ?

– Тя смяташе, че съм взел да... западам. Не, че е старомодно момиче, обаче харесва мъже, дето не си носят чорапите докато станат на бутуши. И мъже, които могат да дивеят по цяла нощ в кревата, пък... – Той сведе очи към слабините си. – Знаеш, как е, малкия палавник всичко го хваща по-бързо и от мен. А Сали... не искам да я загубя. Имал съм и по-хубави жени, обаче тази е огън.

Елвис се засмя дрезгаво.

Дом гаврътна и остатъка от бирата. Беше се кротнала в корема му и вече започваше да праща топли позивни по цялото му тяло... и да иска още една от сестрите ѝ да си легне до нея.

– Наистина трябва да тръгвам! – Рече решително. – Мерси за бирата. Главата не ми го побира, как ще ѝ обясня защо мириша на алкохол, но може и да имам късмет да не е станала още, като изляза.

– Знаеш, че си глупак, нали? – Елвис се засмя покровителствено. – Тя е просто някакво си момиче, ти си Дом Бърч. Колко платинени плочи имаш и колко почитатели? Лесно ще намериш по-добра.

– Може и да съм глупак. Ама този тук си пада по нея – Дом се потупа по „малкия палавник“. – Предпочитам да го следвам безрезервно. –

И се затича обратно към града. Бирата се плискаше в корема му и го караше да скърца със зъби. Човек не става алкохолик, беше чувал да казват, а се ражда такъв. Може и тъй да беше. Дните му винаги са били осветени от две-три-четири питиета, но никога не си беше позволявал да се смъкне чак до долу. Едва когато дойде тук... а сега копнееше за поне една глътка и се разплака, докато търчеше надолу към главната улица, загубил ритъма на бягането. Вятърът сушеше сълзите му. Наистина не беше очаквал една-единствена бира – и то с „идеална цел“ убеждаването на страховития кмет – да му се отрази по този начин. До този миг не бе знаел, че е толкова слаб! Едно единствено нещо го спря да не завие към „Рол оувър“. Вече почти беше стигнал до витрината на бара, дори видя, че Рич Валенс е заседнал там от рано, когато в ушите му отекна суровият, безкомпромисен и презрителен глас на сестра Маккълнък:

Много хора съм чувала да го казват. Повечето измряха – леко внезапно. Другите още са си в града. Нали и без друго сте мъртви.

С последни сили зави към къщи, трясна вратата, хвърли се върху дивана в дневната и се разрева като малко дете. Чак гърдите го заболяха.

От унеса го изстръгна тиха музика. Бетовен. Соната на Бетовен. Пианото свиреше под галещия досег на ръце, които без съмнение му бяха познати. Нежните звуци успокоиха и риданията, и жаждата му.

След малко Сали влезе в стаята.

– Това тя ли е? – Попита. И веднага след това. – Какво ти става, Дом?

– От... къде... – Той едва се надигна.

– Касетката беше в сака ти. Преглеждах багажа. И... Не ти ли харесва?

Разбира се. Изобщо беше забравил лилавото сакче, което донесе в града. Просто го беше прибрал в надстройката на гардероба и така и не го отвори.

– Има ли и други касетки? – Попита обнадеждено.

– Да, на „Лавина“.

– „Кармен“, нали?

Сали кимна.

Той седна, обгърна коленете си с ръце и се заслуша в меланхоличните стонове на пианото. „Кармен се бори – каза си. – Аз няма да я предам“. Огнената топка в стомаха му постепенно угасваше. Смешно беше, че под звуците на същата тази соната беше опрял пистолета в главата си, а сега тя го изпълваше с надежда.

– Готово ли е кафето? – Попита. Гласът му вече не трепереше.

Подсвиркваше си, докато сглобяваше и проверяваше буталата. На второто запя на глас:

– Сляп ли бях доскоро да не видя града, където съм живял... Обиколих половината свят само за да открия, че моят град е единственият – там живееш ти и...

Колата щеше да стане истинско бижу. Още два дни, не повече от седмица и лъскавият кадилак щеше да фучи по пътя като фурия.

– Сладкиш? – Прекъсна размислите му познат глас.

– Мм? – Дом вдигна глава и погледна право в очите Кърт Кобейн.

Това, което видя, беше стряскащо.

Нямаше Кърт за велик приятел, макар да си беше направил труда да иде на погребението му – бяха купонясвали заедно, нищо повече. Винаги си бе мислил, че сладкишът стига до определени крайности във външния си вид, които лично на него не му бяха по вкус. Но днес приятелчето изглеждаше направо плачевно.

В едното му око имаше обширен кръвоизлив. Градът говори с уста му... и гледа през очите му – както би казал Джими. От другото око на Кърт вместо сълзи се стичаха капчици кръв, засядаха в разрошената му брада и си бяха очертали червена пъточка. И без кръвта приличаше на Айнщайн в лошите му дни, но...

– Какво, за бога, става с теб? – Зина Доминик.

– Нищо страшно. Вече съм умрял. – Кърт се изкиска. – С града става нещо, Доми. Градът не те харесва. Наострили са се... Не си съвсем от нас. Не си като нас. Нещо става.

Звучеше по-зле, отколкото изглеждаше.

– Но... не трябва ли да минеш през лекарския кабинет?

– Нищо ми няма. Дом, всички са се наострили. Не съм ги виждал такива! Сиси Томас казва, че за последно е било преди големия концерт, аз още съм бил жив, когато двама се опитали да дойдат и да избягат... и почти се измъкнали. Не е на добре, Дом. Елвис организира някакъв отряд за наказателни цели... На твое място бих слязъл до долу и щях да се опитам да му обясня, че правят някаква грешка. Ако не заради себе си да го сториш, то поне за Сали.

– Кърт...

– Спри. Не искам да знам нито какво кроиш, нито нищо. Боя се, че не съм на твоя страна, сладкиш и че няма да е разумно да ми казваш

важни подробности. Просто си помисли... Раят е като разбунен кошер. Не на пчели обаче. На стършели.

– Тече ти...

– Знам какво ми тече, по дяволите! – Кърт окончателно изгуби търпение. – Това е защото градът се подготвя. Кръвта се появи още докато се качвах в колата си. Настървяхам се от секунда на секунда. Не се чуди, ако ме видиш да размахвам патлак след някое време. Прости ми за всичко, Дом... – Той се обърна на пети и излезе решително, без да довърши фразата си или да се опита да изслушва събеседника.

Дом замислено се загледа в пръснатите наоколо вътрешности на кадилака. Купето на платформата беше на Джими, но двигателят – не. Измит и завит го беше прибрал на дъното на шкафа с резервните гуми. А по този имаше още много работа...

Отвън избръмча мотор, заглъхна за минута-две и отбръмча. Малко по-късно в халето с руло в ръка влезе Рони.

– Довечера ще има концерт – каза с глух глас и размаха хартиеното руло. – Любимият ни шериф току-що донесе това и каза да не забравяме.

– Значи това е имал предвид Кърт – Доминик се надигна. – Хайде да изкараме мотора на Джими.

Беше ранен следобед, когато приключиха с монтажа. Дом събра частите от другия кадилак и ги пренесе при купето му. Точно когато оставяше сака с „боклучите“, му притъмня пред очите. От часове имаше чувството, че губи връзка със заобикалящия го свят, но този път то се усили. Свлече се на колене и се облегна с ръка на стената да не падне.

Припадна ли?

Тогава я видя. Беше той. Беше тя. Стоеше на един покрив. Вятърът развяваше косата и якето ѝ. Някъде долу лаеше куче. Дванадесет етажа ли бяха или повече? Видението бе толкова мимолетно, че той не обърна внимание. Беше сигурен само в едно – след секунда или две Кармен ще-ще да пристъпи напред. И да скочи.

– Господи! – Прошепна Доминик.

Тя се беше предала.

– Дом? – Беше Рони.

– Добре съм, нищо ми няма!

– Тече ти кръв...

Той попипа устната си. Да, наистина. От носа му се стичаше слаба струйка.

– Няма нищо. Просто... ще има концерт.

– За това ли бързахме с колата на Джими?
– Хм... – Доминик се надигна и срита сака. – Знам ли и аз. Щеше ми се да я оправим. Нищо повече. Имаш ли тук някъде бутилка за спешни случаи?

– Знаеш, че имам.

– Дай да си глътна една за из път.

Рони излезе и се върна след малко с бутилката.

– Сигурен ли си? – Попита колебливо.

– Сигурен съм – кимна Доминик. – Трябва да слеза долу и да обясня на Елвис, че има някаква грешка. И ми предстои концерт, каквато и да е тази шибана работа.

Концентратът му изгори гърлото. Отново видя Кармен – само за секунда. Пристъпваше към ръба. Гледаше надолу. Там, смален като мушичка, беше Емир, кучето й. Лаеше бясно и пискливо, както само афганките могат. После питието плисна огън във вените му.

– Така е по-добре – промърмори той и върна бутилката на Рони. – Ще дойдеш на концерта, нали?

– Че как – Приятелят му се изкиска. – Ще ме докарат под строй, ако не дойда. Буквално.

Доминик се метна в кадилака на Джими и подкара към града. По някое време запя:

– Но-ощ като пресъ-ахнал кладенееец...

Беше писал и музика за една от тъпите серии на тъпия Батман. Но, за разлика от „Целувай ме, убий ме“, неговата песен не стана хит.

Елвис и неколцина от по-старите местни обитатели се мотаеха пред „Рок и буги“ с пушки и вид на печени каубои. И не изглеждаха добре. Никак даже. На Доминик му се прииска да беше взел бутилката със себе си. Паркира малко рязко и викна:

– Кме-ете! Да джапнем по едно?

– Щом казваш! – Елвис метна пушката си на рамо като бухалка. – И без друго се канех да наминавам към теб. Писна ти от въздържателство, а?

– Преди концерт никога не съм бил трезвен – излъга го Доминик. Пък и Кармен се беше предала.

На бара този път не беше Джанис – сигурно и тя се подготвяше за голямото събитие. Сиси Томас с осакатената ръка им сервира по едно двойно и Дом Бърч с най-голямо удоволствие пое към началото на познатия път на две-три-четири големи.

– Кърт ми каза, че готвите нещо – решително хвана тигъра за

опашката. – Да не би някой да се опитва да бяга?

– Всъщност не. Не още. Но... Ние тук сме специално общество, Бърч, нали разбираш? И когато някой от нас се държи странно... това влияе на всички ни.

– А аз се държа странно – кимна Дом. – Разбирам те. Но всеки се опитва да преодолее травмата... по свой начин. Предпочитам да съм чалнат трезвеник и да търча като изоглавен ден след ден, и да се преструвам, че нищо лошо не ми се е случило – подсмръкна и избърса кръвта от носа си. – По-добре според мен, отколкото да се влюбвам в колата си като Джими и... и... – Сълзите сами идваха в очите му.

– Да, малко странни сме си – съгласи се съчувствено Елвис. – Сиси, дай по още едно.

– Тъй че просто се опитах да се преборя. Да... да намеря някакво занимание... – Дом гаврътна второто на един дъх. – Знаеш за тайния ми проект, онзи безнадежден кадилак, нали? Исках... исках... и аз не знам. Винаги съм мечтал сам да си сглобя кола. Първо бях прекалено беден, после станах прекалено богат...

Над бара имаше огледало. Той вдигна глава и се втренчи в огромния съсирек, в който се беше превърнало едното му око.

– Знаехме за кадилака. От самото начало. Аз накарах Джими да ти даде неговия. Грях ми беше на душата да те гледам как се мъчиш тайно.

Доминик изскърца със зъби и махна на Сиси за трето.

– Но нямаше да е хубаво да се измъкнеш също толкова тайно – допълни Елвис. – Пък и нямаше да успееш. Нали знаеш, Раят няма напускане. Ходиш си с нимб, свирукаш си и това е.

– И си пееш! – Допълни Доминик и се засмя дрезгаво. – Не знам дали ми вярваш, друже, но никога не ми е минавала мисълта да напускам рая. И ако цялата офанзива е била за да ме спрете, чук-чук-чукал си на най-грешната врата.

Вдигна поредната си чаша. Елвис му говореше нещо, но изобщо не го чу – в ушите му шумеше вятърът. Вятърът, който развява косата на Кармен и плющи с краищата на разкопчаното ѝ яке. Тя се беше борила, той също. Но нито един от двамата им не бе имал намерение да побеждава. Просто удължаваха малко агонията.

– Наздраве, кмете – рече и гаврътна и това питие. – Чука-чука-чукам си на райските порти...

Беше на осем-девет-десет големи, когато най-сетне се упъти към къщи. Падаше мека привечер – след по-малко от час започваше концертът. Отдалеч се чуваше настройването на уредбите на стадиона.

Доминик беше благодарен за тънката размита линия, с която питиетата го отделяха от околния свят, но бе очаквал да се напие както трябва – особено след продължителното въздържание – а не се чувстваше наистина пиян. Другото беше, че не му пукаше. Вече не. За нищо.

Паркира пред къщата и натисна клаксона преди да слезе.

Сали се показва на вратата – изтупана в нови джинси и бяла дантелена блузка, но гримирана само от едната страна. Все едно си беше насинила окото.

Две къщи по-надолу прозвуча високият ясен глас на Фреди:

– Фигаро, Магнифико, о-о-о-о...

– Пуснете ме, пуснете го... – допя хора Дом. – Готова ли си, скъпа?

Сали примирено кимна:

– Почти.

– Чудесно. Побързай, защото и аз искам да се мина за концерта.

Докато тя довърши и другото си око, Доминик се обади на бензиностанцията. Рони си беше тръгнал. Хвана го вкъщи.

– Ела да я вземеш! – Нареди на „съдружника“ си. – Аз ще трябва да мина отзад с колата. После трябва да се измъквам бързо. Почитателите винаги...

– Ка-акви почитатели? – Заекна Рони. Завалваше гласните.

– Повярвай ми, на всеки концерт ги имам със стотици! – Увери го Дом. – Просто ела я вземи. – И затвори.

Хич, ама хич не му пукаше и това му се стори прекрасно.

Беше издокаран като Доминик Бърч Суперстар, когато паркира кадилака на едно от последните свободни външни места зад стадиона. Чувстваше дори старата тръпка: Винаги беше мечтал да пее на истински голям сборен концерт, не „Някой си и приятели“ или „Лолалалууза 2000!“, а нещо от старите времена. Не за скапана благотворителна кауза. Дори на възпоменателния концерт за Фреди не беше точно това. Може би поне тук и сега...

Джими се беше разположил на стълбите пред главния вход и вятърът развяваше разбърканите му кичури. Махна с ръка, когато зърна Дом.

– Ела да си поделим една цигарка! – Предложи ведро. Гласът му беше странно изрезгавял – като в последните му записи приживе – и Доминик предположи, че се е надрусал до загуба на съзнание. Казваха, че това е било обичайното му състояние преди да се гътне наред меката

на художниците, Париж. Дебел, нещастен и друган – пътят на Елвис, утъпкан от мнозина негови щателни последователи сред рокаджиите.

– Дълъг е пътят от Париж до Орегон – промърмори Дом, но седна до него.

Тревата на Джими беше превъзходна. Говореше се, че си я отглежда сам в задния двор, но не обичаше хората да надничат в гъсталаците зад къщата му. Във всеки случай, какъвто и произход да имаха запасите му, беше по-хубава от тази на Валенс.

– Ще те пуснат някъде към средата – обади се към половината на цигарата Джими. – Концертът всъщност е почти безкраен, разбира се...

– Разбира се.

– И е много трудно да го прекъсне човек.

– Тъй де, тъй де.

– Всички са като в транс като започне концерта – допълни Джими и си дръпна отново. – И публика, и певци. Имаше един случай, когато концертът прекъсна. Страхотна буря – и светкавица гръмна трансформаторите. Сума време всички се шураха като обезглавени пилета.

– На бензиностанцията има газов котлон – ни в клин, ни в ръкав вметна Дом.

Цигарата догоря и той я стъпка в прахта.

– Решил ли си какво ще изпълниш? – Полюбопитства Джим.

Дом понечи да му каже, че не е – и че не му пука. Но не беше така. Знаеше какво ще пее. Кимна безмълвно.

– Аз също! – Джим Морисън се усмихна. Усмивката му бе едновременно лукава, хъшлашка, замечтана и невинна.

Доминик му хвърли ключовете от кадилака и влезе вътре.

„Ветеранът“ в Рая, както винаги, се оказа прав и за трансa. Нямаше никакъв спомен колко време е седял в малката като кибритена кутийка гримборна без врата. Имаше само смътна представа, че сяпо се е взирал в отражението си в напуканото огледало, по коридора са минавали разни хора, музиката е кънтяла в ушите му... И не само музиката.

В огледалото все едно на екран в кино се преповтаряше един от сънищата му. За Кармен.

Бе сънувал, че тя отива при психоаналитика си и се натъква на но-вооткриващия се „кабинет“ на една ясновидка. В съня си беше Кармен. Сега гледаше същото отстрани. Точно като на умален киноекран.

Мадам Руссо отвори някаква врата и въведе смутената Кармен в приятна старовремска гостна. След това внимателно остави ябълката на масата.

– Сядай!

Кармен седна. Тапицираното с плюш кресло бе изненадващо удобно.

Мадам Руссо се настани срещу нея. Делеше ги солидна дъбова маса, на която тя опря лактите си. Сплетените под брадичката ѝ пръсти потръпваха нервно.

– Миличка, – каза жената, – тази... тази... тази ябълка не е от тук, нали? Имам предвид... О, господи, нека да греша! Нека ти я е пратил някой чичо или... – тя цъкна с език. – Виждам брезе...

– Да, тя е от имението „Бетула“. Лаудрок, окръг Рокринг. Отвъд.

Беше толкова лесно да го каже, откри Кармен. Толкова лесно!

– Разкажи ми за него... – помоли едва чуто мадам Руссо.

– Той е мъртъв... има вече две години. Цялото лято беше с мен, но време-дългът му...

– Обичаш го, нали?

– Да! – Кармен кимна с достойнство. – Мисля, че се влюбих в него още преди да умре, но... Доминик Бърч не е човекът, с когото можеш да се колебаеш!

– Доминик Бърч, значи? Интересно! – жената внезапно се изправи, отиде до библиотеката в дъното и извади някаква книга. – Не четеш окултна литература, нали? Никак няма да ти хареса това, което ще ти кажа...

– Че ще умра преди Коледа? Знам го! Решила съм отдавна и...

– Не, миличка, не това! – мадам Руссо се върна обратно на стола си и разтвори книгата пред себе си. – Може би си чувала за призрачни създания, наименовани сукуби – красиви жени, които подмамват мъжете и им изсмукват жизнените сокове...

– Е, и?

– Не знам дали Лаудрок, окръг Рокринг е истинското име на мястото – може и да те е излъгал... Но Доминик Бърч е мъртъв от две години!

В този миг Дом потръпна и се дръпна назад като опарен. Две години?! Не можеше да е минало толкова много време, за бога! Или може би беше – и дори повече?

Кармен в огледалото болезнено преглътна:

– Не те разбирам!

– Много е просто! Твоят любовник НЕ Е Доминик Бърч.

– Тоест? – зяпна Кармен.

– Той е инкуб. Дух, който взима чужд облик, за да примамва жени и, след като те умрат, да поробва духа им... Много е опитен, вероятно...

а ти явно си съблазнителна плячка за него, един господ знае защо.

– Но...

– При всички случаи той вече има голям харем – усещам го в ябълката му... следите от докосването му... Ти си мислиш, че той те обича? Не е така! Не знам какво точно те е лъгал, но единствената му цел е да те накара да умреш... И колкото се може по-бързо, толкова по-добре! За да ти посвети толкова време, значи за него е от значение!

– Глупости! Той е Дом и ме обича! Това, че не може да бъде с мен сега... – буйно възрази Кармен, но дори не се надигна от мястото си, омагьосана от тихия глас на жената.

– Докато вярваш в това, той ще има власт над теб! – безмилостно продължи мадам Руссо. – Той ще те преследва, настойчив като пиявица... И напускането му вероятно също е номер – инкубите могат да прекарват безкрайно много време в нашия свят, без никакъв време-дълг или както там го нарече ти... Просто той иска да умреш!

– Ако беше така, щеше направо да ме блъсне с колата и... – Кармен изстина при самата мисъл за това. Наистина, как Дом не се бе сетил за това просто решение...

– Не, не може! Ако те убие, духът ти ще бъде свободен – а той вероятно ще понесе някакви... санкции за намеса, знам ли и аз! – жената наведе глава и се взря в книгата пред себе си. – Трябва да се направят някои проучвания, за да разбере Истинското му име, което ще ти даде власт над сегашното му преображение... И освен това!

– Какви ги говорите! – почти изплака Кармен. – Инкуб, зли духове, как ли пък не!

– Не мога да те накарам да ми повярваш насила! – мадам Руссо се засмя кисело. – Но, въоръжена с истинското му име, би могла да го накараш поне да покаже реалния си облик... Няма да е така красив, гарантирам ти! Освен това, ако знаеш истинското му име, би могла и да го накараш завинаги да спре да те преследва... Достатъчно е да си пожелаеш нещо невъзможно – нещо, което само един демон може да изпълни... Нещо по-сложно от сандък злато или власт... Ще ми оставиш ли ябълката, за да...

– Върви по дяволите! Ти наистина си вещица! – вбесена, Кармен скочи от стола си. – Как можеш да говориш така за Дом...

– Мини някой път за да ти кажа...

– Не искам да те слушам! – Кармен хукна към вратата, забравила за ябълката и за първоначалното си намерение просто да се позабавлява с „ясновидката“.

Мадам Руссо я изпрати с поглед, после спокойно прелисти няколко страници от книгата и промърмори:

– Може би, ако използвам сушени жабешки крачета... Да, това трябва да свърши работа! Едно парче от ябълката и...

Огледалото угасна.

– Пригответе се, Бърч! – Провикна се някой от коридора.

– Готов съм – промърмори Дом, но не се надигна.

Сега си спомняше и за един друг сън. Той/Кармен се разхождаше с кучето в парка. Мадам Руссо бе изникнала като привидение от храстите, бе го/я стиснала за ръката като в менгеме и с дрезгавия си глас със страшен акцент бе казала:

– Не искам да ми вярваш, Кармен! Просто запомни... запомни истинското му име. И не забравяй, че единственият начин да се освободиш е да му поискаш едно неизпълнимо нещо!

– Махай се, вещице!

– Дом?

Този път беше Кърт.

– Добре ли си, Дом?

– Не, не съм, но ще се оправя. Знаеш колко се притеснявам всеки път... – смутелеви Доминик и несигурно се надигна от стола си.

„Едно неизпълнимо нещо“ – обади се мадам Руссо в съзнанието му.

Излезе на сцената, притиснал микрофона към гърдите си като цвете. Проекторите го заслепяваха, а скамейките за зрителите тънеха в мрак. Но не беше нужно да ги вижда, за да знае, че са там – стотинадвеста души публика на стадион за десетина хиляди; а сред вцепенените жертви на Рая на Рокендрола се притискаха един в друг и може би се погръщаха Сали и Рони.

Дом притисна с две ръце микрофона и запя тихичко:

– Косите ти са бляскав водопад...

Затвори очи. Кармен стоеше на ръба. Вятърът плющеше с якето й. Емир се заливаше в бесен лай далеч долу под нея. А лицето на Доминик Бърч трептеше полу-прозрачно във въздуха и я мамеше да пристъпи....

– Кармен, кара миа... – изплака Дом и китарите изстенаха в синхрон с него.

И тя сякаш го чу. Вдигна глава. Без свян се втренчи в призрака на любовника си. Извърна се за миг и видя Томас, немият китарист, да тича по покрива към нея. Но беше още далеч, твърде далеч да я спре...

– ...ще си дам душата за теб... – Продължи Доминик и гласът му набираще мощ.

Кармен се вслуша. Усмихна се. И нарече призрака с истинското му име. Той изпищя. Започваше да се топи. За секунда-две, както бе казала мадам Руссо, щеше да е уязвим.

Едно неизпълнимо нещо.

– Кармен! – Изкрещя Доминик.

– Дай му глас! – Ясно произнесе тя. – Върни гласа на Томас, проклето изчадие!

Чудовището, което се оформяше на мястото на призрака-Бърч, нададе зловещ вой и изчезна с гръм – сякаш се пукаше огромен балон.

– Кармен! – Крещеше Томас. – Каааармеееен!

Тя бързо се обърна и се хвърли в обятията му, преди, както се е засилил, и двамата да паднат от покрива.

Дом падна на колене с последния акорд. Дори не бе осъзнал, че е заплакал. Беше се докоснал до истинското величие... никога досега не бе пял така. Бе се докоснал до величието на наистина големите певци. И публиката му ръкопляскаше!

Някой му помогна да се изправи. Той изобщо не обърна внимание кой. Някой му пхна клетъчен телефон в ръката. Прошепна в ухото му:

– Обади се на бензиностанцията, красавецо!

И след това конферансието обяви, че предстои изпълнение на Джими Морисън от „Доорс“, а него нечий ръце го избутваха зад кулисите....

И после Джими запя.

Дом бавно идваше на себе си. Прибра в джоба на джинсите си ключовете от кадилака – кога Джими му ги беше тикнал в ръката? – и смаяно се взря в телефона.

Кармен го беше чула. В един величествен миг песента му бе разкъсала тъканта на времето и пространството, за да стигне до нея и да ѝ вдъхне смелост. Тя се беше борила... и беше победила. Негов дълг бе да стори същото. Набра номера на бензиностанцията.

В затворената стаичка с касата бе разлят бензин. Тънка пътечка водеше към помпите. Маркучът на едната бе надлежно разгънат и като умряла змия лежеше в края на мократа ивица. В стаята вентилът на газовия котлон бе отворен до край.

Отис Рединг, чието изпълнение бе още в началото и който след това се бе качил на вездесъщия си мотор, зави и паркира до бензоколонките. Огледа се подозрително и подсмръкна. Отледалните му стъкла се блещеха срещу ярката лампа. Ако обонянието му не беше разядено от кокаин, може би щеше да подуши нещо нередно. Вместо това засече маркуча.

– Мътните го взели... – поде и пусна стъпката на мотора.

В същия момент на километър и нещо от него Джими Морисън поде може би най-прочутата си песен:

– Запали...

А Дом натисна четвъртия бутон от номера. Старомодния телефон в бензиностанцията извънтя. Между трансформатора и зумера прескочи искра.

– ... огъня мии... – изпя Джим.

Бензиностанцията се взриви с грандиозен тътен. И адът се разтвори над Рокендрол Рай, Орегон.

Не беше подготвен – не би могъл да бъде подготвен за подобен развой на събитията... Или някъде дълбоко в себе си бе знаел, че ще стане така? Докато изобщо осъзнае какво се случва, вече беше преполовил пътя към изхода. Захвърли телефона някъде по пътя. Зави, удари се болезнено в стената и изхвърча на открито. За малко да се спъне на стълбите. Докато се носеше през паркинга, забеляза на светлината на грандиозното зарево, че повечето от колите са клеклинали по джанти. Промърмори:

– Слава на тебе, Джими!

След това вече беше при кадилака. Музиката все още дънеше. Примерно с една китара по-малко, но Джими безстрашно продължаваше да се разпява. Дали това щеше да ги задържи в транс поне няколко секунди повече? Доминик не губи време да разсъждава по въпроса. Отвори багажника, разгърна брезента и извади скъпоценната пушка. Струваше му се голяма като камион. Зареди я. Преметна я на ремъка ѝ пред гърдите си като прерасла огърлица. Натъпка джобовете си с патрони. И хукна.

Беше гледал някакъв филм в една от божествените вечери, когато нямаха концерти, нямаха какво да правят, нямаха дори мацки под ръка и се събираха – двама-трима от „Лавина“ – да хапнат заедно, най-вече да поркат и, понякога, да погледат телевизия. Като нормалните хора. Беше филм с грамаден като канара рус Шварценегер с шведско име. Линдгрен? Лудгрен? Във всеки случай, с пушка като тази беше направил на салата сума ти полицейски коли. Освен това беше успял да подпали страхотен пожар. Но не като този на Джими. Не чак толкова голям.

Доминик се съмняваше, че с тази пушка може да направи същото, но да я носи поне му придаваше сигурност. Зави към изхода за публиката. Точно в този миг музиката най-сетне секна и секунда-две по-късно отекна самотен слаб писък.

Дом нахлу на тревата. Зрителите тъкмо започваха несигурно да се размърдват: може би не точно като пилета без глави, но...

– Сали! – Провикна се той. Не я виждаше.

Сиси Томас се сблъска с него и сяпко се втренчи в пушката.

– Виждала ли си Сали?

– Какво гори?

– Бензиностанцията. Къде е Сали?

– Тук съм! – Сали го хвана за рамото. – И Рони е тук. Какво става?

– Купон! – Засмя се Доминик, но смехът му не беше весел. – Хайде, бързо, докато не са се опомнили.

– Ти ли я запали? – Попита Сиси.

Вместо отговор Дом ги хвана и двете за ръцете и ги задърпа след себе си. Някъде отзад Рон дрезгаво мърмореше, че щял да си счупи краката. Вече седем-осем човека от публиката пищяха. Блеснаха и набраха мощ футболните прожектори.

– Запазете спокойствие, моля! – Конферансието очевидно беше успяло да се освести и да се добере до микрофона. – Доброволците от пожарната команда да се явят незабавно...

– Майната ви! – Доминик избута жените и Рон през изхода. – По-бързо, мътните да ви вземат!

Почти бяха стигнали до кадилака, когато от сградата започнаха да се изсипват певците. Все още изглеждаха замаяни, но не достатъчно, помисли си той с опасение. И Елвис никъде не се виждаше. На Рон рече:

– Пу, ти караш!

Двигателят на колата избръмча. Певците тичаха към тях. Оттегна изстрел и после се понесоха по улицата...

Някой стреля. Доминик показва пушката през прозореца и гръмна наслуки. В светлината на една улична лампа пробляснаха глупашките очилца на Ленън. Пръските кръв по тях приличаха на изумрудни.

– Убих Ленън, ще се прочуя! – промърмори Дом, макар да знаеше, че тялото, което беше паднало като парцалена кукла до лампата, само след секунди отново ще се втурне след тях.

Рони взе широко завоя и ето ги, вече летяха по главната улица. В далечината зад тях виковете заглъхваха. Огненото зарево на пожара осветяваше небето в червено.

– Измъкваме се! – изпищя Сали възторжено.

Понесоха се нагоре по хълма. Рон форсира здраво – и точно тогава фаровете изкараха от мрака силуета на грамаден автобус, паркиран напреди на шосето.

– Какво, за бога... – промърмори Дом. Пак започваше да го боли главата. Животинчето впиваше зъби в мозъка му, лакомо както никога до сега.

Рони рязко наби спирачките. Кадилакът леко поднесе, но все пак спря на близо два метра от автобуса. Елвис в белия си костюм бавно слезе по стъпалата.

– Знаех си, че става нещо нередно! – каза и се ухили. На халогенната светлина на фаровете зъбите му изглеждаха заострени като вампирски, а косата му сякаш беше намазана с кръв.

– Че какво му е нередното? – Доминик отвори вратата на колата и се измъкна навън. – Просто заминаваме на почивка.

– Много жалко, че в Рокендрол Рай не ти е харесало! – Елвис поклати глава. – Ти можеш да идеш където си искаш. Ако ти понесе. Тези двамата остават тук.

Сали изхлипа тихо.

Долу откъм градчето се чуваше рев на двигатели. Певците идваха. Нямахме много време, осъзна Доминик, обърса текналата от носа си кръв и се ухили широко:

– Винаги съм те мразил, теб и проклетите ти танцувални обувки! – след което обърна пушката и стреля. Колкото и да го болеше главата, беше му безумно приятно да изпразни и двете дула в гърдите на кмета, право в бялото кожено яке с пайети и ресни.

– Бързо, свали си колана! – нареди на Рони. – Хайде, не се мотай! – прилекна и омота китките на трупа със своя колан. Малко кръв бликна на струйка от едната рана. Колите откъм града приближаваха.

С втория колан Доминик върза и краката на Елвис.

– Помогни ми! – дръпна омекналото тяло встрани от автобуса. – Ама, размърдай се! – имаше усещането, че мозъкът му ще изтече през ушите... ако животинчето въобще му беше оставило мозък.

Елвис простена и се размърда, точно когато го хвърлиха в тревата до табелката „Добре дошли в Рокендрол Рай, Орегон“.

– Качвай се в проклетата кола! – нареди Дом и се изкатери в кабината на автобуса. Ключовете бяха на таблото.

Секунда-две му се струваше, че няма да успее да запали, но двигателят най-сетне избуботи. Той превключи на заден и бавно изтегли препятствието назад върху тревата. В последната секунда завъртя волана, задницата на буса се удари в табелката „НАДЕЖДА ВСЯКА ОСТАВЕТЕ“ и я събори.

Рон се туткаше с кадилака и Доминик изруга – преследвачите вече

преваляха склона. Най-отпред се носеше „Импалата“ на Елвис, натъпкана с поне десетина певци. Русата брада на Кърт се вееше на кормилото. Още три коли идваха след тях, а сигурно имаше и още, дето бясно да сменят гуми на паркинга...

– Не пали! – изкрещя Рон. – По дяволите проклетата бръкма...

В този момент откъм „Импалата“ стреляха и кадилакът клекна на една страна.

– Насам! – Доминик му махна. – Бързо! – и изтича към вратата. Беше крайно време да провери може ли пушкалото да попилее няколко коли или е било само като на кино.

Сали се гмурна покрай него и във вътрешността на автобуса. Той се прицели и стреля. Откатът за малко да му откъсне рамото, нова струя кръв замъгляваше дясното му око.

„Импалата“ кривна и заора към тревата. Кърт успя да отвори и да скочи навън, после колата избухна в пламъци. Рон се втурна в автобуса.

– Карай! – ревна Доминик и се дръпна едно стъпало по-назад.

Колите намаляваха скорост. Първата спря напреки до кадилака. Джанис и Ричи се измъкнаха отзад. Отпред излезе Джими. Кърт тичаше към тях и размахваше пистолета си. Ленън слезе откъм шофьорското място.

Автобусът се заклати и бавно се заизмъква на пътя. Джон се прицелваше, Доминик презареди пушката... Набираха скорост, но бавно, твърде бавно...

Кърт вдигна пистолета си, погледна за момент към автобуса и стреля. По Ленън.

– За втори път тази вечер! – изкикоти се Дом.

Джими отвори уста, пое си дълбоко дъх и запя. Едната от колите сяло се зарея към тревата. Две други се сблъскаха.

– ... огъня ми... – бяха последните трели, които Дом чу, преди Рони да затвори вратите и най-сетне да се устремят през билото на хълма и напред по разбития чакъл, все по-далеч и по-далеч от Рая на Рокендрола.

Доминик видя, че Джими му маха. Краката му се подкосяваха. Подпря се на най-близката седалка и опипом се отпусна на нея.

– Добре ли си? – загрижено попита Сали.

Колкото по-далеч отиваш от този град, толкова по-малко те има. – каза в главата му Джими Морисън.

– Не, не съм добре – отвърна Дом. Вече не го болеше глава, но пък имаше чувството, че тялото му е натежало над тон. – Но поне поехме по

пътя.

Беше се борил и беше победил. Кармен вече беше свободна и вървеше по своя път. Беше му време и той да потърси своя.

– Една последна целувка? – примоли се и докато вкушваше сладките устни на Сали, се зачуди къде ли ще се озове след като напусне най-сетне Рая на Рокендрола – и ще почива ли в мир. Надяваше се да е изкупил греховете си.

– Рони, спри! – чуваше гласа на Сали като през памук. – Той изчезва... той умира! Трябва да го свалим!

– Не, не спирай! – прошепна Дом. – Ти не знам, но аз искам да бъда свободен. Настъпи газта, друже, и забрави за спирачката! И късмет!

Унасяше се и бръмченето на двигателя постепенно заглъхна... Последната му мисъл беше за Кармен в обятията на Томи.

После боботенето се усили.

КРАЙ

© Елена Павлова

Източник: <http://bukvite.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1885>]